

Svar (5/9-97):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 262. (*Alm. del – bilag 1462 fra 1996-97*)

Spørgsmål nr. 257 på alm. del

Spørgsmål (3/7-97):

Er det ministerens opfattelse, at de nationale bestemmelser, som indføres i henhold til artikel 100 A, stk. 4 eller stk. 5, i EF-traktaten, kan indføres af det pågældende land, før Kommissionen har foretaget sin behandling?

Svar (5/9-97):

Spørgsmålet om indførelse af nye nationale bestemmelser er reguleret i artikel 100.A, stk. 5, mens opretholdelse af nationale bestemmelser som hidtil er reguleret i artikel 100 A, stk. 4.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 253, indføres der med Amsterdamtraktaten en tidsfrist for Kommissionen til inden for maksimalt 2x6 måneder enten at godkende eller forkaste de pågældende nationale bestemmelser.

Dette indebærer en forpligtelse for Kommissionen til at handle. I modsat fald er de nationale regler - såvel gamle som nye - at betragte som godkendte.

Domstolens afgørelse i PCP-sagen i 1994 (Frankrig mod Kommissionen) slog fast, at et medlemsland først har ret til at anvende nationale bestemmelser, der er givet meddelelse om, når Kommissionen har truffet beslutning om at bekræfte dem. Den nye artikel 100 A, stk. 6 må betyde, at nationale bestemmelser gyldigt vil kunne opretholdes med mindre, Kommissionen inden fristens udløb har truffet beslutning om at forkaste dem. For så vidt angår indførelse af nye nationale bestemmelser må det antages, at disse først gyldigt kan indføres efter Kommissionens bekræftelse eller udløbet af tidsfristen, med mindre Kommissionen har truffet beslutning om at forkaste dem. Forkaster Kommissionen, kan det pågældende medlemsland som hidtil indbringe Kommissionens afgørelse for Domstolen.

(*Alm. del – bilag 1462 fra 1996-97*)

Spørgsmål nr. 258 på alm. del

Spørgsmål (3/7-97):

Er det ministerens vurdering, at de gældende bestemmelser i artikel 100 A, stk. 4, i EF-traktaten har udelukket brug af bestemmelsen til at

indføre nationale bestemmelser? Findes der klare EU-domme om spørgsmålet? Ministeren bedes i sin besvarelse redegøre nærmere for grundlaget for vurderingen.

Svar (5/9-97):

I den gældende artikel 100 A, stk. 4, anvendes formuleringen »anvende nationale bestemmelser«. Det har hidtil været omtvistet, om denne formulering giver mulighed for ikke alene at opretholde, men også indføre nye nationale bestemmelser. Formuleringen udtrykker ikke eksplicit udelukker denne mulighed. Danmark har fortolket formuleringen således, at den også dækkede indførelse af nye strengere nationale bestemmelser. Kommissionen og en række andre medlemslande har ikke været enige i denne fortolkning. Domstolen har ikke taget stilling til det principielle spørgsmål, om artikel 100 A, stk. 4 kun kan anvendes til at opretholde eksisterende nationale regler, eller om bestemmelsen også giver mulighed for indførelse af nye.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 257 har et medlemsland iflg. Domstolens afgørelse i PCP-sagen i 1994 (Frankrig mod Kommissionen) først ret til at anvende nationale bestemmelser, når Kommissionen har truffet beslutning om at bekræfte dem. Da Kommissionen ikke fortolker den gældende artikel 100 A, stk. 4 således, at den giver mulighed for at indføre nye nationale bestemmelser, har man ikke kunnet forvente at få Kommissionens bekræftelse af nye nationale bestemmelser, som ønskes indført under påberåbelse af miljøgarantien.

(*Alm. del – bilag 1462 fra 1996-97*)

Spørgsmål nr. 26 på L 1

Spørgsmål (21/4-98):

Der har siden den danske folkeafstemning i 1986 været nogen uenighed mellem skiftende danske regeringer og EU-Kommissionen om fortolkningen af miljøgarantien. Danske regeringer har baseret den danske opfattelse på beslutningsgrundlaget fra folkeafstemningen i 1986, hvoraf det fremgår - »selvom der med kvalificeret flertal vedtages fælles EF-regler, kan et medlemsland anvende nationale bestemmelser til sikring af hensyn nævnt i artikel 36, arbejdsmiljø og miljøbeskyttelse. Det kan ske hvis medlemslandet finder, at der er vigtige behov, der gør sig